

Autisme en verscheidenheid

De enige beperking die ik me opleg is dat het minstens over normaal begaafde mensen gaat. Toch is de verscheidenheid groot.

Velen hebben geen partner, maar zouden er maar wat graag een willen hebben, om uiteenlopende redenen. Een partner krijgen en houden is maar aan weinigen voorbehouden. Die hebben dan daardoor geluk, dat er iemand is om als stabiliserende factor te dienen. Vooral op het sociale vlak mankeert er anders nogal wat. Verjaardagen bijhouden als ik die niet belangrijk vind ... "Die en die zijn volgende maand vijfentwintig jaar getrouwd, daar moet toch minstens een bloemetje heen." Mijn partner regelt dat en daar kan ik ook tegenaan praten als me iets niet duidelijk is. Die grijpt in als ik fout zit en neemt het voor me op tegenover derden.

Rigide gedrag vertoon ik toch vaak genoeg. Het is dikwijls die eerlijkheid waarop ik toch wel stiekem trots ben. Nee, ik zeg niet dat iemand grote lelijke bloemkool oren heeft, maar wel heb ik eens iemand verteld dat hij eigenlijk met zijn intelligentie, maar een domme vrouw had. Uit de reactie merk ik meteen hoe fout ik zit, maar het is gezegd, helaas.

Velen hebben geen werk, maar zitten er eigenlijk om te springen. Een vaste baan geeft structuur in het dagelijkse bestaan. Ik moet op tijd opstaan, eten, werken, pauze houden, enzovoort. Het geeft zin aan je leven en met geld verdienen is niets mis. Feestdagen en snipperdagen zeggen me meer als ik werk. Door mijn gedrag op het werk kan ik ontslag krijgen, ondanks de toegewijde ijver of specifieke kennis. Tot mijn pensioenleeftijd wil ik liefst normaal werken, zoals de meeste mensen. Daarna blijf ik 'werken' aan zelfgekozen taken, want wat is een autie die niets te doen heeft ...

Ik hoop dat meer autistische mensen een baan vinden en houden met behulp van een jobcoach, zoals nu gepoogd wordt. Dat er meer bijzondere bedrijven komen waar het goed toeven is voor ons, omdat er kennis van autisme in huis is.

De overigen zijn "gezegend" met een uitkering of studiebeurs en wat er verder is op dat gebied. Hoewel, een enkeling kan als freelancer of zelfstandige werk krijgen. Er zijn er bij die vinden dat ze het zelfstandig best kunnen rooien.

Anderen hebben woonbegeleiding, een therapeut of een studiebegeleider die noden proberen op te lossen. Jammer dat daaronder nog zo weinig mensen zijn die weten wat autisme voor iemand kan zijn. Dikwijls weten wij het zelf ook niet helemaal.

De verschillen zijn enorm groot maar autisme hebben we allemaal. De meesten van ons zitten als gevolg van de situatie, doorlopend slecht bij kas. De moderne communicatie slokt heel wat geld op. Toch is die een uitkomst voor ons, want er zijn niet zoveel autistische mensen te vinden die op een andere manier makkelijk contacten maken.

Mede door die communicatie zijn we in Nederland zover als we nu zijn. Het gaat nog steeds verder. In Nijmegen vertrouwen ze dit jaar, 2006, een norm te hebben voor de diagnose bij volwassenen, een wereldprimeur. Ik blijf dus optimist over de toekomst voor autistische mensen.

3-4-2006